

Arrest

nr. 188 445 van 15 juni 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, in eigen naam en optredend als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, op 11 maart 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 januari 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2017.

Gelet op het tegensprekelijk uitstel verleend op de terechtzitting van 24 maart 2017 waarbij de zaak wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 21 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 april 2009 dient de eerste verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 29 oktober 2012 stelt de ambtenaar-geneesheer een medisch advies op. Op 31 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. ongegrond wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dient de eerste verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Op 5 januari 2013 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.4. Bij arrest nr. 98 791 van 14 maart 2013 vernietigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.2.

1.5. Op 19 juli 2013 stelt de ambtenaar-geneesheer een medisch advies op. Op 24 juli 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. ongegrond wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dient de eerste verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.6. Op 17 september 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.3. onontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dienen de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad.

1.7. Bij arrest nr. 127 862 van 5 augustus 2014 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.5.

1.8. Bij arrest nr. 127 865 van 5 augustus 2014 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.6.

1.9. Op 12 december 2014 dienen de verzoekende partijen een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.10. Op 21 januari 2015 stelt de ambtenaar-geneesheer een medisch advies op.

1.11. Op 28 januari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.8. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 12.12.2014 bij onze diensten werd ingediend door :

(...)

*in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek **onontvankelijk** is*

Reden(en):

Artikel 9ter – § 3 5° – van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 24.07.2013 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 02.04.2009. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen) voor waaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 02.04.2009 (zie bevestiging arts dd.21.01.2015 in bijgevoegde gesloten omslag). Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 24.07.2013 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een

machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 – 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).“

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partijen te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel lichten de verzoekende partijen toe als volgt:

“II.1.1. De verwerende partij stelt in haar beslissing dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf reeds werden ingeroepen in een vorige aanvraag en dat hierover al geoordeeld werd door de Belgische instanties.

De verwerende partij stelt onder andere het volgende:

“Artikel 9ter — § 3 5° — van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 24.07.2013 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 02.04.2009. betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen) voor waaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 02.04.2009 (zie bevestiging arts dd. 21.01.2015 in bijgevoegde gesloten omslag). Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 24.07.2013 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter, §3 – 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS06.02.2012)“.

II.1.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.1.3. Op 12 december 2014 werd opnieuw een verzoek ingediend tot regularisatie op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet. Hierbij bracht verzoekende partij opnieuw een standaard medisch getuigschrift aan die haar medische problematiek aantoont.

De behandelende arts, Psychiater Tom Festjens, haalt aan dat haar situatie van zeer ernstige graad is en dat er zware nood is aan medicatie en opvolging. Indien de behandeling zou worden stopgezet voorziet de behandelende arts een sterke uitbreiding van de paranoia en onherstelbare schade bij terugkeer naar haar thuisland, waar zij de intensieve behandeling niet zou kunnen krijgen. In haar land van herkomst, Macedonië, is corruptie alom vertegenwoordigd en de nodige mantelzorg en psychologische begeleiding ontbreken er volkomen.

De verwerende partij kan onmogelijk beweren dat zij dit standpunt van verzoekende partij niet zo zou begrepen hebben.

Bovendien kan verzoekende partij met zekerheid zeggen dat verwerende partij niet de moeite genomen heeft om het dossier van verzoekende partij volledig te bekijken.

In het standaard medisch attest d.d. 6 maart 2009 zoals ingevuld door dr. Jan Achten werd gesteld dat verzoekende partij leed aan depressie, slaapstoornissen, nervositas, anorexie, psychische decompensatie t.g.v. beleefde oorlogstrauma's.

In de ongegrondheidsbeslissing van 24 juli 2013 is de behandelende arts van mening dat verzoekende partij slechts een banale aandoening zou hebben.

In haar advies wordt immers het volgende gesteld:

“Alles wijst erop dat het hier een banale anxio-depressieve toestand betreft die gelinkt is aan de socio-economische kwellingen van de migrant “

Het is duidelijk dat de situatie van verzoekende partij thans ernstig verergerd is. Dat is dan ook de reden waarom verzoekende partij opteerde voor een nieuwe aanvraag tot medische regularisatie, met een nieuw standaard medisch getuigschrift.

Indien men er het standaard medisch getuigschrift van 14 oktober 2014 bij neemt, is het duidelijk dat de ingeroepen ziekte niet dezelfde is als in de eerste regularisatie aanvraag. In het medisch getuigschrift dd. 14 oktober 2014, staat dat verzoekende partij lijdt aan Paranoïde psychose en dat er bovendien sprake is van een evolutie naar chronische schizofrenie

Verwerende partij kan dus niet dienstig verwijzen naar artikel 9ter - §3, 5° van de Vreemdelingenwet.

II.1.4. Dat de behandelende arts een behandeling door een psychiater voorschrijft. Zij moeten een verdere diagnose stellen en de verzoekende partij moet enkele jaren intensieve psychiatrische hulp krijgen, opdat de toestand van de verzoekende partij zou kunnen verbeteren. De intensieve psychiatrische hulp heeft enkel maar slaagkansen als daarnaast ook aan mantelzorg gedaan wordt. Ook de inname van medicatie (Olanzapine) is cruciaal. Het genezingsproces kan zo dus jaren in beslag nemen en dient voortgezet te worden totdat de psychose stopt.

Dat indien de behandeling wordt stopgezet de behandelende arts voorziet in een sterke uitbreiding van de paranoia en onherstelbare schade bij terugkeer naar thuisland, aangezien daar de oorzaak van haar problemen liggen. Bovendien zouden haar psychoses toenemen, indien ze geen behandeling meer zou krijgen.

Dat de behandelende arts zelf stelt dat de paranoïde psychoses van een zeer ernstige graad zijn en dat er zware nood is aan medicatie en opvolging. Indien de verzoekende partij zou terug gestuurd worden naar haar land van herkomst, Macedonië, zou zij deze intensieve behandeling niet kunnen krijgen.

Dat de arts-adviseur in zijn advies geenszins zelfstandig en zonder enig grondig voorafgaandelijk onderzoek kon besluiten dat “de aangehaalde paranoïde psychose kadert namelijk binnen de reeds eerder besproken PTSS”.

In die zin meent de verzoekende partij dan ook dat de thans bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel veelvuldig schendt.

II.1.5. Meer nog. Verzoekende partij heeft steeds duidelijk gemaakt aan de verwerende partij dat zij niet naar Macedonië terug kan omwille van het feit dat er geen adequate zorg voor haar aanwezig is in haar land van herkomst.

Verwerende partij kan geenszins blijven volhouden dat reeds geoordeeld werd over de aandoeningen van verzoekende partij. De toestand van verzoekende partij is immers aanzienlijk achteruitgegaan.

Verzoekende partij heeft levenslang nood aan opvolging, medicatie en mantelzorg.

De materiële motiveringsplicht en het artikel 9ter Vreemdelingenwet zijn in diezelfde zin geschonden omdat niet blijkt dat in Macedonië de nodige medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn, waardoor verzoekende partij niet zou onderworpen worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling.

Verder maakt het gebrek aan een adequate behandeling in Macedonië, een schending uit van artikel 3 EVRM.

Daar verzoekende partij ernstig ziek is, verdere medische behandeling en opvolging nodig heeft, nood heeft aan medicatie en het in Macedonië ontbreekt aan een efficiënte en/of betaalbare gezondheidszorg en medicatie zodat verdere behandeling van verzoekende partij aldaar nagenoeg onmogelijk zal zijn. Verwerende partij heeft hier op geen enkel moment over gemotiveerd.

Nochtans werd het volgende gesteld in de initiële aanvraag tot medische regularisatie dd. 12 december 2014:

"(...) In een rapport van de commission staff working document –The Former Yugoslav Republic of Macedonia 2010 Progress Report (stuk 3), staat het volgende met betrekking tot de mentale medische zorg in Macedonië:

"Limited progress can be reported in the field of mental health. Efforts are being made to de-institutionalise mental health care and move from psychiatric hospitals to community based institutions. However, mental health institutions do not have sufficient staff and adequate financial resources. Preparations in this area are at an early stage."

Het rapport geeft aan dat er zowel onvoldoende personeel als financiële middelen voorhanden zijn om de hulpbehoevenden adequaat te helpen.

Dit alles toont duidelijk aan dat de verzoekende partij geen adequate behandeling kan verkrijgen in haar land van herkomst.

Zelfs in het geval de verzoekende partij een arts vindt die haar aandoeningen kan behandelen, is zij nog helemaal niet verzekerd van gepaste medische behandeling. De gezondheidszorg in Macedonië is betalend en voordat men wordt behandeld dient men de dokters en het verplegend personeel cash te betalen. Dit zorgt ervoor dat medische verzorging in Macedonië onbetaalbaar is voor onvermogenen, zoals de verzoekende partij.

Dat de nood aan constante controle en opvolging niet mogelijk is in haar land van herkomst blijkt onder meer uit de Monthly report on the situation of Human Rights in the Republic of Macedonia.

Er heerst een probleem met de toegankelijkheid van de gezondheidszorg in Macedonië. De gezondheidszorg kampt met een tekort aan materiaal, financiële middelen en human resources:

"In the recent years, the problems in the health sector in the Republic of Macedonia are surfacing. Ruined facilities, bad conditions, frequent deaths, lack of medication and materials, even ban for the doctors to make statements in front of the media"

Het is aldus duidelijk dat een terugkeer van de verzoekende partij naar Macedonië haar gezondheid ernstig in gevaar kan brengen. Aan de ene kant is het geenszins zeker dat zij er de gepaste medische hulp kan vinden en zelfs wanneer zij die vindt is de betaalbaarheid ervan een groot probleem.

Bovendien als specifiek gekeken wordt naar de paranoïde psychose van verzoekende partij, kan men constateren dat de psychologische behandelingen in haar land van herkomst niet ontwikkeld is en gewoon niet aanwezig is.

In een rapport van de World Health Organization, Mental Health Atlas 2011 The Former Yugoslav Republic of Macedonia (stuk 4), staat het volgende:

" Prescription regulations authorize primary health care doctors to prescribe and/or to continue prescription of psychotherapeutic medicines but with restrictions. The department of health does not authorize primary health care nurses to prescribe and/or to continue prescription of psychotherapeutic medicines. Likewise, official policy does not permit primary health care nurses to independently diagnose and treat mental disorders within the primary care system.

The majority of primary health care doctors and nurses have not received official in-service training on mental health within the last five years. Officially approved manuals on the management and treatment of mental disorders are not available in the majority of primary health care clinics. Official referral procedures for referring persons from primary care to secondary/tertiary care exist. However, referral procedures from tertiary/secondary care to primary care do not exist ."

Het rapport geeft ook statistisch weer hoeveel bedden er voor handen zijn in de geestelijke gezondheidszorg.

Wanneer Macedonië met België (Stuk 5) wordt vergeleken, kan worden vastgesteld dat het aantal psychiatrische bedden per 100 000 inwoners gelijk is aan 134,47. In Macedonië zijn er slechts 56,28 psychiatrische bedden beschikbaar per 100 000 inwoners!!!

Dit alles toont duidelijk aan dat de verzoekende partij geen adequate behandeling kan verkrijgen in haar land van herkomst (...)"

Een eventuele uitwijzing van de verzoende partij zou tot gevolg hebben dat artikel 3 EVRM wordt geschonden. Artikel 3 EVRM verbiedt dat een persoon wordt onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De uitwijzing van een zieke naar een land waar onvoldoende medische voorzieningen voorhanden zijn, kan dergelijke behandeling uitmaken.

II.1.6. Ten overvloede wenst verzoekende partij te verwijzen naar belangrijke rechtsleer, waarin onder meer gerefereerd wordt aan een RvV arrest nr. 76 199 van 29 februari 2012:

"57. Indien in de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet uitdrukkelijk wordt aangegeven dat de aanvrager de nabijheid van zijn familieleden nodig heeft en van hen afhankelijk is, met het bestuur hier uitdrukkelijk over motiveren. Indien het enkel de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de behandeling in het land van herkomst nagaat is dit geen afdoende motivering."

Aldus is duidelijk dat de thans bestreden beslissing absoluut geen rekening houdt met de voor verzoekende partij broodnodige mantelzorg.

II.1.7. In die zin strijdt de bestreden beslissing dan ook met de materiële motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM.

Deze aandoening is dus in geen geval de ingeroepen ziekte uit de eerste medische aanvraag van verzoekende partij. De stelling dat de thans ingeroepen elementen, reeds ingeroepen werden bij de vorige aanvraag is dus manifest onjuist!"

3.2. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat de verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

3.3. In de mate dat de verzoekende partijen betogen dat de verwerende partij in haar beslissing gesteld heeft dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf reeds werden ingeroepen in een vorige aanvraag en dat hierover al geoordeeld werd door de Belgische instanties, dat zij op 12 december 2014 een nieuw verzoek indienden waarbij het standaard medische getuigschrift de medische problematiek van de eerste verzoekende partij aantoonde, dat de behandelende arts aanhaalt dat haar situatie van zeer ernstige graad is en dat er zware nood is aan medicatie en opvolging, dat de verwerende partij niet de moeite genomen heeft om het dossier van de eerste verzoekende partij volledig te bekijken, dat in het standaard medische attest van 6 maart 2009 werd gesteld dat zij leed aan depressie, slaapstoornissen, nervositas, anorexie en psychische decompensatie ten gevolge van beleefde oorlogstrauma's, dat in de ongegrondheidsbeslissing van 24 juli 2013 geoordeeld werd dat het een banale aandoening betrof, daar in het medisch advies werd gesteld dat het een banale anxio-depressieve toestand betreft die gelinkt is aan de socio-economische kwellingen van de migrant, dat het duidelijk is dat haar situatie ernstig verergerd is, dat, indien men het standaard medische getuigschrift van 14 oktober 2014 bekijkt het duidelijk is dat de ingeroepen ziekte niet dezelfde is als in de eerste aanvraag, dat in voormeld medisch getuigschrift staat dat de eerste verzoekende partij lijdt aan paranoïde psychose, dat de verwerende partij aldus niet dienstig kan verwijzen naar artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet, dat de verwerende partij geenszins kan blijven volhouden dat reeds geoordeeld werd over haar aandoening, daar haar toestand immers aanzienlijk is achteruitgegaan en zij levenslang nood heeft aan opvolging, medicatie en mantelzorg, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet luidde verder op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

[...]

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

De Raad benadrukt dat de bewoordingen van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet duidelijk zijn en geen interpretatie behoeven. Deze wetsbepaling geeft duidelijk aan dat de bij de aanvragen ingeroepen elementen met elkaar dienen te worden vergeleken, waarbij de aanvraag onontvankelijk dient te worden verklaard indien deze elementen dezelfde zijn (RvS 20 oktober 2015, nr. 232.626). De wetgever heeft aldus willen verhinderen dat aanvragen om machtiging tot verblijf om medische redenen tot in het oneindige worden ingediend.

3.4. De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat de gezondheidstoestand zoals deze wordt ingeroepen in de thans voorliggende aanvraag dezelfde is als deze die werd ingeroepen in het kader van de eerdere verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 2 april 2009 en deze enkel bevestigt. Hij steunt zich hierbij op volgende 'bevestiging' van een arts-adviseur van 21 januari 2015:

"U vraagt me de medische documenten voor de 9ter aanvraag d.d. 12.12.2014 en d.d. 02.04.2009 te vergelijken.

Betrokkene legt in zijn aanvraag d.d. 12.12.2014 een standaard medisch getuigschrift voor opgesteld door dr. T. Festjens op 14.10.2014. Uit dit medisch getuigschrift en de medische stukken d.d. 24.05.2013 en 14.10.2014 blijkt dat de aandoening van betrokkene zoals hier beschreven in wezen niet verschilt van de aandoening beschreven in het medisch attest gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 02.04.2009 waarvoor DVZ op 24.07.2013 reeds een beslissing heeft genomen. De aangehaalde paranoïde psychose kadert namelijk binnen de reeds eerder besproken PTSS."

3.5. De verzoekende partijen menen dat de verwerende partij niet dienstig kan verwijzen naar artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet, nu uit het standaard medische getuigschrift van 14 oktober 2014 blijkt dat de ingeroepen ziekte niet dezelfde is als bij de eerste aanvraag, dat in voormeld getuigschrift staat dat de verzoekende partij lijdt aan paranoïde psychose. Zij wijzen er op dat uit de medische stukken bij de eerste aanvraag bleek dat de eerste verzoekende partij leed aan depressie, slaapstoornissen, nervositas, anorexie en psychische decompensatie ten gevolge van beleefde oorlogstrauma's, dat in de ongegrondheidsbeslissing van 24 juli 2013 geoordeeld werd dat het een banale aandoening betrof, daar in het medisch advies werd gesteld dat het een banale anxiodepressieve toestand betreft die gelinkt is aan de socio-economische kwellingen van de migrant, dat het duidelijk is dat haar situatie ernstig verergerd is.

3.6. De Raad stelt vast, gelet op de stukken van het administratief dossier, dat de eerste verzoekende partij op 2 april 2009 een eerste aanvraag indiende om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Een arts-adviseur vatte in een medisch advies van 19 juli 2013 de op naam van de verzoekende partij voorgelegde medische stukken als volgt samen:

"Door de betrokkene werden de volgende medische getuigschriften voorgelegd ter staving van de aanvraag:

- 6/3/2009, Dr. V. A., slaapstoornissen, nervositas, anorexie, psychische decompensatie.*
- 26/6/2010, medicatieschema.*
- 19/7/2010, Dr. T., PTSD, depressie.*
- 27/4/2011, 9/5/2011, 11/1/2012, 25/3/2013, Dr. V.: PTSD, depressie, angst, nervositas, anorexie, slapeloosheid"*

3.7. In het kader van de thans voorliggende verblijfsaanvraag van 12 december 2014 legden de verzoekende partijen een standaard medisch getuigschrift van 14 oktober 2014 voor, waarin wat de eerste verzoekende partij betreft volgende diagnose wordt gesteld: *"paranoïde psychose: denkt dat er een Albanese man hem komt belagen in de woonst – bedreigt enkel zijn vrouw en kinderen, hij snapt niet hoe deze man kan ontsnappen (gezien ze op 4de verdiep wonen) – wil niet dat zijn vrouw dit weet"*.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen kunnen worden gevolgd waar zij aangeven dat de in het kader van de thans voorliggende aanvraag ingeroepen ziekte (gezondheidstoestand) niet (geheel) dezelfde is als deze die werd ingeroepen in het kader van de eerdere aanvraag van 2 april 2009. Zo stelt de Raad vast dat er in het kader van de thans voorliggende situatie voor het eerst melding van wordt gemaakt dat de mentale gezondheidsproblemen van de eerste verzoekende partij gepaard gaan met paranoïde psychose.

De Raad merkt voorts op dat de ambtenaar-geneesheer in het medisch advies van 21 januari 2015 van mening is dat de aandoening die blijkt uit het standaard medische getuigschrift en de medische stukken van 24 mei 2013 en 14 oktober 2014 in wezen niet verschilt van de aandoening beschreven in het medisch attest gevoegd bij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 2 april 2009, waarvoor de verwerende partij op 24 juli 2013 reeds een beslissing heeft genomen, dat namelijk de paranoïde psychose kadert binnen de reeds besproken PTSS. Uit het medisch advies van 19 juli 2013 blijkt dat de toen door de behandelende arts vermelde diagnose PTSS door de ambtenaar-geneesheer niet werd weerhouden, waarbij de ambtenaar-geneesheer verduidelijkt waarom een dergelijke diagnose niet kan worden weerhouden, maar dat wel de klachten van de eerste verzoekende

partij werden weerhouden, doch werden gekwalificeerd als een anxiodepressieve toestand waarbij geoordeeld werd dat deze banaal was gelet op de gegevens in het dossier.

Door enkel te verwijzen naar het medisch advies van 21 januari 2015 gaat de verwerende partij er aan voorbij dat hoewel de 'aandoening' op zich, volgens de ambtenaar-geneesheer, niet in wezen verschilt daar ook de paranoïde psychose kadert binnen de reeds besproken PTSS – waarbij er nogmaals op gewezen wordt dat de PTSS niet weerhouden werd doch geoordeeld werd dat het enkel een anxiodepressieve toestand betrof waarvan geoordeeld *in casu* werd dat deze banaal was gelet op de gegevens in het dossier – de graad van ernst van de aandoening kan verschillen en aldus de gezondheidstoestand wel degelijk kan wijzigen.

3.8. De verwerende partij stelt in de nota met opmerkingen dat het loutere feit dat er nieuwe documenten worden voorgelegd bij de nieuwe aanvraag, waaruit blijkt dat de aandoening persisteert, geenszins belet te concluderen dat de medische elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag, dat immers er reeds werd geoordeeld over de aandoening op zich, onafhankelijk van wat de mogelijke bijwerkingen zijn. Met dergelijke stelling gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet niet vereist dat de ingeroepen 'aandoening' niet reeds ingeroepen werd in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, doch wel dat de ingeroepen 'elementen' ter ondersteuning van de aanvraag niet reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en aan het feit dat de klachten van de eerste verzoekende partij werden beoordeeld als banaal.

3.9. Uit het medisch advies van 19 juli 2013 blijkt dat ambtenaar-geneesheer op grond van de voorliggende medische gegevens bij de aanvraag van 2 april 2009, zoals weergegeven onder punt 3.6., oordeelde dat een anxiodepressieve toestand weerhouden werd. Deze 'toestand' beschouwde hij *in casu* als banaal waardoor hij van mening was, hierin gevolgd door de verwerende partij, dat de verzoekende partij, zoals bleek uit de voorliggende medische gegevens bij de aanvraag van 2 april 2009, niet leed aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar betrokkene verbleef.

De vermelding dat er sprake is van paranoïde psychose voert wel degelijk een nieuwe dimensie toe aan de ziekte/het ziektebeeld. De vaststelling dringt zich daarnaast ook op dat de aandoening van de eerste verzoekende partij blijkens het standaard medisch getuigschrift van 14 oktober 2014 op dat ogenblik een andere medicamenteuze behandeling en opvolging behoeft dan de medicamenteuze behandeling zoals deze indertijd werd voorgeschreven. Ook op dit punt blijkt aldus dat de gezondheidstoestand niet langer geheel dezelfde is en dat er op het vlak van de noodzakelijke behandeling sprake is van een nieuw element.

De Raad kan enkel vaststellen dat de ambtenaar-geneesheer er zich toe beperkt te stellen dat de aandoening zoals blijkt uit het standaard medisch getuigschrift en de medische stukken gevoegd bij de aanvraag van 12 december 2014 in wezen niet verschilt van de aandoening beschreven in het medisch attest gevoegd bij de aanvraag van 2 april 2009 daar de aangehaalde paranoïde psychose kadert binnen de reeds eerder besproken PTSS. De ambtenaar-geneesheer spreekt zich in het medisch advies van 21 januari 2015 niet uit over de overige elementen, zoals onder meer de graad van ernst of de noodzakelijk geachte behandeling.

Met de stelling dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag en de stelling dat de betrokkenen in de nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift voorleggen waaruit blijkt dat de gezondheidstoestand van de eerste verzoekende partij ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag van 2 april 2009 onder enkele verwijzing naar het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 21 januari 2015 en dat het voorgelegde getuigschrift slechts de eerder aangehaalde gezondheidstoestand van de betrokkene bevestigt, lijkt de verwerende partij eraan voorbij te gaan dat artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet niet uitsluit dat ook een wijziging in de ernst van de aandoening of een gewijzigde noodzakelijke medicamenteuze behandeling kan worden beschouwd als zijnde een nieuw gegeven.

3.10. De Raad stelt aldus vast dat de verwerende partij kennelijk onredelijk heeft gehandeld en heeft nagelaten zijn beslissing te steunen op een correcte feitenvinding waar zij oordeelde dat de elementen

ingeroepen in het kader van de thans voorliggende verblijfsaanvraag dezelfde zijn als de elementen zoals ingeroepen in het kader van de eerdere verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel *juncto* artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt aangetoond.

Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van de overige middelonderdelen dringt zich niet langer op.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 januari 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend zeventien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER